

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ δρ. 8.—	Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος 4,50	Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15. Ἑξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Νοεμβρίου 1917

Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 52

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἐπειτα, ὡρὸ καθὼς ἦταν, τῶδαζαν στὸ πιεστήριο ἐκεῖνο, ἀπ' ὅπου ἐδραίνε μεταμορφωμένο σὲ ὕψισμα χοντρό, καταλλήλοτατο γιὰ ρούχα χειμωνιάτικα ἢ γιὰ σκεπάσματα. Δὲν ἦταν βέβαια οὔτε λινό, οὔτε μουςελίνα, οὔτε κασμίρι τῆς Σκωτίας, οὔτε ὀρλεάν, οὔτε ἀλπακᾶς, οὔτε σατὲν τῆς Κίνας, οὔτε τσόχα, οὔτε φανέλλα. Ἦταν ὁμῶς «κετσὲς λιγκολινιάνες» καὶ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶχε ἀκόμη μιὰ βιομηχανία.

Οἱ ἀποικοὶ τῆς ἐφωδιάσθηκαν ἔτσι μὲ ζεστὰ φορέματα, μὲ ζεστὲς κουβέρτες, καὶ μποροῦσαν νὰ περιμένουν χωρὶς φόβον τὸν χειμῶνα τοῦ 1866—67.

Τὸ μεγάλο κρῦο ἄρχισε πράγματι κατὰ τὰς εἰκοσι Ἰουνίου καί, μὲ μεγάλη του λύπη, ὁ Πέγκροφ ἀναγκάσθηκε νὰναβάλῃ τὴν κατασκευὴ τοῦ καΐκιου, ποῦ ὅπως δὴποτε ὡς τὴν ἀνοιξὶ θὰ ἦταν τελειωμένο.

Ἡ ἐπίμονη ιδέα, ἡ περὶ αὐτοῦ Πέγκροφ ἦταν τὸ ταξεῖδι ἐκεῖνο ὡς τὴν νῆσον Θαβώρ, μολονότι ὁ Κύρος Σμιθ δὲν τὸ εὗρισκε σωστὸ νὰ πᾶνε ἔτσι, ἀπὸ ἀπλῆ περιέργεια· γιατί τί μποροῦσαν νὰ βροῦν ἓνα ἄγονο βράχο, ἓνα ἐρημόνησο; Ταξεῖδι ἐκατὸν πενήντα μιλίων, μὲ πλοῖο σχετικῶς μικρό, σὲ ἄγνωστες θάλασσες, δὲν ἦταν βέβαια καὶ ἀκίνδυνον. Ἀνῆλθον τὸ καΐκι, ἀλλὰ ἐδραίνε

στ' ἀνοιχτά, δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ φθάσῃ στὴ νῆσον Θαβώρ, οὔτε νὰ γυρίσῃ στὴ Λίγκολν, τί θὰ ἐγίνοντο στὴ μέση τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου Εἰρηνικοῦ;

Ὁ Κύρος Σμιθ συχνὰ μιλοῦσε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὸν Πέγκροφ, ἀλλὰ εὗρισκε στὸ ναῦτη ἓνα τέτοιο πείσμα, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

— Ἐσὺ λὲς τόσα καλὰ γιὰ τὴν νῆσον Λίγκολν, τοῦ εἶπε μιὰν ἡμέραν· γιατί

λοιπὸν εἶσαι ὁ πρῶτος ποῦ θέλεις νὰ τὴν ἀφίσχῃς;

— Μόνο γιὰ λίγες ἡμέρες, κύριε Σμιθ! ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ πᾶμε καὶ νὰλθουμε, καὶ νὰ ἰδοῦμε τί λογῆς εἶνε αὐτὸ τὸ νησί.

— Μὰ δὲν θὰξίξῃ βέβαια σαν τὸ δικό μας!

— Αὐτὸ τὸ ξέρω.

— Γιατί λοιπὸν νὰ ριφοκινδυνεύουμε;

— Γιὰ νὰ μάθουμε τί συμβαίνει στὴ νῆσον Θαβώρ.

— Μὰ δὲν συμβαίνει τίποτε! Τί δηλαδὴ μπορεῖ νὰ συμβαίῃ;

— Ποιὸς ξέρει!...

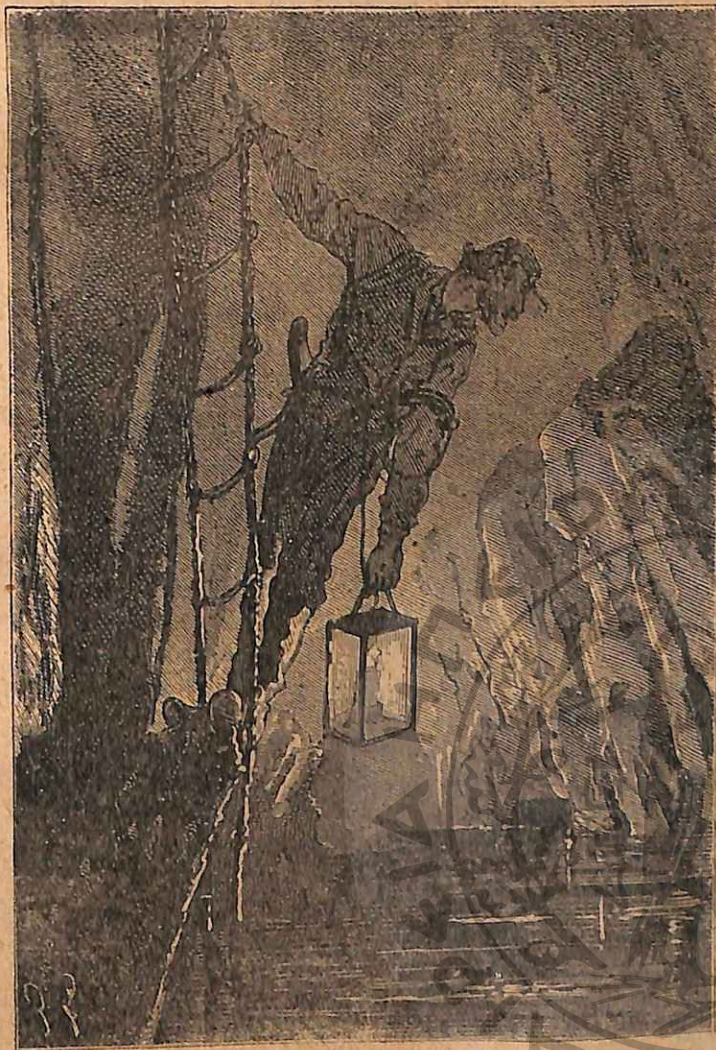
— Κι' ἂν μὲς εὗρισκε καμμιά τρικυμία;

— Τὸ καλοκαίρι δὲν ὑπάρχει φόβος. Ὅπως δὴποτε, ἐπειδὴ ὅλα πρέπει νανεῖς νὰ τὰ προβλέπῃ, θὰ σὰς ζητήσω τὴν ἀδεία, κύριε Σμιθ, νὰ μὴν πάρω μαζί μου ἓς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, παρὰ μόνο τὸν Χάρμπερι.

— Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, βάζων τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ ναῦτη καὶ ἂν συνέβαινε κανένα κακὸ ἓς αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ ἡ τύχη τὸ ἔκαμε παιδί μας, θὰ παρηγορούμεθα ποτέ;

— Κύριε Σμιθ, εἶπε ὁ ναῦτης μὲ ἀκλόνητὴ πεποίθησι δὲν θὰ σὰς προξενήσωμε αὐτὴ τὴ λύπη! Ἐπειτα, θὰ τὰ ξαναποῦμε, ὅταν ἐλθῇ ὁ καιρὸς τοῦ ταξιδίου. Ἀφίστε πρῶτα νὰ ἰδῇτε τὸ πλοῖό μας ἑτοιμὸ. ἀφίστε νὰ κάμωμε τὸ γῦρο τοῦ νησιῦ μας — καὶ θὰ τὸν κάμωμε ὅλοι μαζί, — καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰῃτε πιά κανένα δισταγμό. Θὰ εἶνε ἀριστουργημα τὸ καΐκι σας!

— Πὲς τουλάχιστον τὸ καί-

«Δὲν εἶδε τίποτα ὑποπτό...» (Σελ. 415, στ. 6)

κι μας !.. αποκρίθηκε ο μηχανικός άφωπλισμένος.

Κι' αυτό συνέβαινε κάθε φορά που συνωμιλούσε για το ταξίδι με τον πεισματάρη Πέγκροφ.

Τα πρώτα χιόνια έπεσαν στο τέλος του Ιουνίου. Πρότύτερα, είχαν φροντίση να εφοδιάσουν καλά τη στάνη, ώστε να μην είναι ανάγκη να την επισκέπτονται καθημέρα, άλλα το πολύ μια φορά την εβδομάδα.

Έστησαν πάλι της παγίδες κι' αποφάσαν να δοκιμάσουν και τα δολώματα που κατασκεύασε ο Κύρος Σμιθ. Η μπαλάνες, κουλουριασμένες μέσα σε πάγο, καθώς είπαμε, και σκεπασμένες μ' ένα παχύ στρώμα λαρδιού, τοποθετήθηκαν στην άκρη του δάσους, εκεί που περνούσαν συνηθώς τα ζώα για να πηγαίνουν στη λίμνη.

Προς μεγάλη χαρά του μηχανικού, η μέθοδος των κυνηγιών της ρωσικής Άμερικης του επέτυχε λαμπρά. Άλεπούδες, αγριόχοιροι, άκόμη κι' ένας μικρός πάνθηρας, πιάστηκαν και τα ζώα αυτά βρέθηκαν νεκρά, με την κοιλία τρυπημένη από της μυτερές μπαλάνες που είχαν ανοίξει.

Την ίδια εποχή, οι άποικοι έκαμαν και την πρώτη απόπειρα να επικοινωνήσουν με τους όμοιους των.

Πολλές φορές ο Γεδεών Σπίλεττ είχε σκεφθί εϊτε να ρίψη στη θάλασσα κανένα σημείωμα, κλεισμένο σε μπουτίλλια, που το ρεύμα μπορούσε να τη βγάλει σε κατοικημένο ακρογιάλι, εϊτε να το έμπιστευθί σε περιστέρη. Άλλα μπορούσε κανείς να έλπιζε σοβαρά, ότι μπουτίλλιες ή περιστέρια θα έκαναν χίλια διακόσια μίλλια, την απόστασι δηλαδή που έχωριζε τη νήσο Λίγκολν από κάθε ξηρά;

Άλλα την 30 Ιουνίου, συνέβη να αιχμαλωτισθί χωρίς κόπο, — με μία τουφεκία του Χάρμπερτ, που το έπληγωσε στο πόδι έλαφρά, — ένα πουλί πιο κατάρλληλο. Ήταν ένα μεγάλο στεγανόποδο θαλασσοπούλι, ένας άλμπατρος ή κλυδωνομάντις, από τα πουλιά εκείνα που τα δυνατά φτερούγια τους, ανοιγμένα, έχουν μικρός έξη πόδια και που μπορούν να διασχίζουν θάλασσες πλατείες σαν τον Είρηνικό.

Ο Χάρμπερτ ήθελε να κρατήση τον άλμπατρού του για να τον έξημερώση; ο Γεδεών όμως τον έπεισε, ότι ήταν φρονιμώτερο να τον μεταχειρισθούν ως ταχυδρόμο. Και πραγματικώς, η εύκαιρία ήταν καλή. Άν το θαλασσοπούλι εκείνο προήρχετο από χώρα κατοικημένη, θα έγυριζεν εκεί, μόλις το άφιναν ελεύθερο. Άλλως τε η πληγή του ποδιού του γιατρεύθηκε γρήγορα.

Άλήθεια, τι επιτυχία για τον ρεπόρτερ, αν μπορούσε να φθάση ως τα χέρια του εντίμου κ. Τζών Μπέννετ, διευθυντού

του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης», μια ανταπόκρισι για τα συμβάντα των άποίκων της νήτου Λίγκολν ! Πόσα αντίτυπα θα έπωλούντο ε' όλη την Άμερική, από το φύλλο όπου θα έδημοσιεύτο !..

Κι' ο Γεδεών Σπίλεττ έκάθησε κι' έγραψε ένα έκτεταμένο σημείωμα, που τώκλεισε καλά ε' ένα κομμάτι πανί αδιάβροχο κι' απέξω έγραψε : «Παρακαλείται θερμώς όποιος το βρή, να το στείλη στα γραφεία του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης». Το σακκούλακι αυτό δέθηκε στο λαιμό του άλμπατρου (κι' όχι στα πόδια του, γιατί αυτά τα πουλιά έχουν τη συνήθεια να ξεκουράζονται στην επιφάνεια της θάλασσας.) Έπειτα άφισαν ελεύθερο τον γοργόρτερο εκείνο ταχυδρόμο του άέρος, που τον είδαν σε λίγο, όχι χωρίς συγκίνησι, να χάνεται στη δύσι.

— Πού παει από κει; ρώτησε ο ο Πέγκροφ.

— Κατά τη Νέα Ζηλανδία, αποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.

— Καλό ταξίδι!

Με τον χειμώνα, ξανάρχισαν η έργασίες μέσα στο Γρανίτινο Παλάτι. Έκάναν διάφορα πράγματα, επιδιόρθωναν ρούχα και προπάντων έραβαν τα πανιά του καϊκιού, που τάκοψαν από το ανεξάντλητο περιβάλλυμα του άεροστάτου.

Όλο τον Ιούλιο έκανε κρύα δυνατά, άλλα ο Κύρος Σμιθ είχε βάλει και δεύτερο τζάκι στη μεγάλη σάλα κι' εκεί οι άποικοι έμαζεύοντο τα βράδια. Κουθεντούλα ενώ έργάζοντο, διάβασμα όταν τα χέρια έμειναν άργα κι' ο καιρός περνούσε ευχάριστα για όλους. (*)

Κ' ήταν άληθινή απόλαυσις για τους άποίκους, όταν από τη σάλα εκείνηνη φωτισμένη με κεριά και καλοζεσταμένη με κόκ, ύστερ' από χορταριστό γεύμα, ενώ έπιναν τον καφέ τους κι' έκάπνιζαν της μυρωδάτης πίπας τους, άκουγαν απέξω να μουγγρίζη η θύελλα. Ήταν εύτυχισμένοι τότε, όσο μπορεί νάνε κανείς μακριά από την πατρίδα του κι' αποκλεισμένος από τον άλλο κόσμο ! Συχνά μιλούσαν για την Άμερική και προπάντων για την έμπορικη και βιομηχανική της κίνησι, που έπροόδευε σταθερά και της έκισφάλιζε το εύτυχέστερο μέλλον. Έπάνω σε μια τέτοια όμιλία, ο Γεδεών Σπίλεττ ρώτησε ένα βράδυ τον μηχανικό :

— Αυτή η κίνησις όμως, δεν τρέχει τον κίνδυνον να σταματήση άργά η γρήγορα;

— Να σταματήση; Και γιατί;

— Γιατί θα λείψη το κάρβουνο, το πολυτιμώτερο από τα όρυκτά !

— Πραγματικώς το πολυτιμώτερο ! Και σ' αυτό να μας το δείξη η φύσις, έκαμε το διαμάντι, που δεν εϊνε παρά κάρβουνο κρυσταλλωμένο.

— Δεν νομίζετε λοιπόν, επέμεινε ο

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 409.

Γεδεών Σπίλεττ, ότι μια μέρα το κάρβουνο θα εξαντληθί;

— Ναι, άλλα λογαριάζουν ότι αυτό θ' άργήση πολύ, αποκρίθηκε ο μηχανικός.

— Ός πόσα χρόνια;

— Τουλάχιστο τρακόσια.

— Τότε άς ανησυχήσουν τα τρισεγγόνια μας ! έρώναζε ο Πέγκροφ.

— Κάτι άλλο θα βρουν τότε ! είπε ο Χάρμπερτ.

— Άς το έλπίσωμε, υπέλαβε ο Σπίλεττ, γιατί χωρίς κάρβουνο, ούτε μηχανές, ούτε σιδηρόδρομοι, ούτε ατμόπλοια, ούτε τίποτα !..

— Μα τι άλλο θα βρουν, ρώτησε ο Πέγκροφ. Φαντάζεσθε, κύριε Σμιθ;

— Άπάνω-κάτω.

— Δηλαδή; τί θα καίνε άντι για κάρβουνα;

— Νερό ! αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

— Νερό; νερό για να ζεσταίνουν το νερό; άπάντησε ο ναύτης.

— Ναι, φίλε μου ! έξήγησε ο μηχανικός άλλα νερό χωρισμένο στα συστατικά του με τον ήλεκτρισμό. Τ'όξυγόνο δηλαδή και το υδρογόνο που άποτελούν το νερό, μαζί η χωριστά, θα χρησιμοποιηθούν σ'α μια ανεξάντλητη πηγή φωτός και θερμότητας. Μια μέρα, η άποθήκης των ατμομηχανών, άντι με κάρβουνα, θα γεμίζουν με τα δυο αυτά άέρια, συμπυκνωμένα. Έτσι φόδος δεν ύπάρχει. Το νερό εϊνε το κάρβουνο του μέλλοντος !

— Ήθελα να ζούσα να τώβλεπα ! είπε ο ναύτης.

— Τι να σου κάνω, Πέγκροφ μου, που ξύπνησες πολύ νωρίς; του αποκρίθηκε ο Νάβ.

Η συνομιλία δεν έσταμάτησε με την άστυα αυτή παρέμβασι του μαύρου, που τους έκαμε να γελάσουν, άλλα με κάτι γαυγίσματα του Τόπ, ξαφνικά και παράξενα, σαν εκείνα που άνησυχούσαν κάθε τόσο το μηχανικό. Γαυγίζουν έτσι ο σκύλος, έφερνε βόλτες στο πηγάδι, που ήταν στην άκρη του εσωτερικού διαδρόμου.

— Τι έπαθε πάλι ο Τόπ; ρώτησε ο Πέγκροφ.

— Κι' ο Ζούπ φαίνεται πολύ ανήσυχος, έπρόσθεσε ο Χάρμπερτ. Άκούστε πως γρυλλίζει.

Άλήθεια, και τα δυο κατοικίδια του Γρανίτινου Παλατιού, όλόγυρα 'στο πηγάδι, έφαινοντο μάλ्लον ανήσυχα, φοβισμένα, παρά θυμωμένα.

— Εϊνε φανερό, είπε ο Γεδεών Σπίλεττ, ότι αυτό το πηγάδι συγκοινωνεί άπευθείας με τη θάλασσα κι' ότι κάποιο θαλασσινό ζώο έρχεται κάθε τόσο νάνασαινη στον πυθμένα του.

— Δεν βλέπω κι' άλλη έξήγησι,

αποκρίθηκε ο ναύτης. Έλα, Τόπ ! ήσυχία τώρα !.. Και σύ, Ζούπ, πήγαινε γρήγορα στην κάμαρά σου.

Ο πίθηκος κι' ο σκύλος έσώπασαν. Κι' ο μόν Ζούπ πήγε να κοιμηθί, ο Τόπ όμως έμεινε στη σάλα, όπου, 'ς όλο το διάστημα της βραδιάς, έξακούλούητε να γαυγίζη υπόκωφα.

Το έπεισόδιο λησμονήθηκε, άλλα το μέτωπο του μηχανικού είχε συννεριάσει...

Ός το τέλος του Ιουλίου, η θερμοκρασία δεν κατέθηκε περισσότερο από 13 βαθμούς κάτω απ' το μηδέν. Ο χειμώνας αυτός ήταν λιγώτερο δοιμός από τον προηγούμενο. Άλλ' αν το κρύο δεν ήταν τόσο φοβερό, η τρικυμίες κι' η θύελλες δεν έπαυαν. Πολλές φορές η έξαγριωμένη θάλασσα έβαλε σε κίνδυνον τα Καμίνια. Και πελώρια, τεράστια κύματα κτυπούσαν τα τείχη του Γρανίτινου Παλατιού. Το θέαμα ήταν άγριο άλλα μεγαλοπρεπέστατο κι' οι άποικοι, από τα παράθυρά τους, το κύτταζαν, θαυμάζοντες το μεγαλείο του Ωκεανού. Ο θυμός του έσκέπαζε μάρτυρμένα νερά όλο το ακρογιάλι, τόσο πολύ, ώστε ο γρανίτινος τοίχος έφαινετο τώρα σ'α νάβγαίνει από τη θάλασσα.

Με της θύελλες αυτές, ήταν δύσκολο να περπατούν στους δρόμους του νησιού, επινίνδυνο μάλιστα, γιατί συχνά ξεριζώνοντο κι' έπεφταν μεγάλα δένδρα. Έι, τούτοις οι άποικοι, μια φορά την έβδομάδα τουλάχιστο, πήγαιναν στη στανη. Εύτυχώς που την έπροστάτευε αρκετά ο Φραγκλίνος, το μεγάλο βουνό, κι' ο άνεμος εκεί δεν είχε τόση δύναμι, ώστε να ρίξη τα δένδρα της, της παράγκες της και τον φράκτη. Η αύλη όμως, το πτηνοτροφείο, που ήταν στεροπέδιο της Τερψιθέας κι' έπομένως πιο έκτεθειμένο στη mania του άνέμου, έπαθε ζημιές σημαντικές. Δυό φορές έφυγε η σκεπή του περιστεριώνα κι' ο φράκτης γκρεμίστηκε. Αυτά όλα έπρεπε να ξαναχίνουν στερεώτερα, γιατί η νήσος Λίγκολν εύρίσκετο στα χειρότερα μέρη του Είρηνικού. Θάλεγε, ότι ήταν το κέντρο μεγάλων κυκλώνων, που την έδερναν απ' όλες της μεριές.

Άλλα την πρώτη έβδομάδα του Αυγούστου η κακοκαιρία λιγότεψε και σιγά-σιγά η ατμόσφαιρα ξαναβρήκε τη γαλήνη της, που θάλεγε ότι την είχε χάσει για πάντα. Το κορό όμως έγεινε δοιμότερο έφθασε τους 22° κάτω από το μηδέν. Στις 3 του μηνός, οι άποικοι έκαμαν μια έκδρομη ως το βάλτο των Ταδόρων. Οι κυνηγοί μας είχαν επιθυμήση κυνήγι του νερού, κι' όχι μόνο ο Γεδεών Σπίλεττ κι' ο Χάρμπερτ, άλλα κι' ο Πέγκροφ κι' ο Νάβ πήγαν να σκοτώσουν αγριόπαπιες. Μόνο ο Κύρος Σμιθ, προσφτισθείς κάποια εργασία, έμεινε στο Γρανίτινο Παλάτι.

Οι κυνηγοί έπρόκειτο να γυρίσουν το βράδυ. Ο Τόπ κι' ο Ζούπ τους συνώδευαν. Ο μηχανικός τους έξέβαλε ως το γεφύρι της Ευχαριστίας και, άφου το σήκωσε, γύρισε στο σπίτι, για να έκτελέση μόνος κάποιο σχέδιο, που το μελετούσε πρό καιρού.

Το σχέδιό του ήταν να έξερευνήση το μυστηριώδες πηγάδι. Γιατί ο Ζούπ το τριγύριζε τόσο συχνά; Γιατί έγαυγίζε έτσι παράξενα κοντά του; Γιατί άνησυχούσε μαζί του κι' ο Ζούπ;... Το πηγάδι εκείνο είχε κι' άλλες διακλαδώσεις, έκτός από την καθετη συγκοινωνία του με τη θάλασσα; Να τι ήθελε να μάθι, τώρα που ήταν μόνος, ο Κύρος Σμιθ;

Εύκολο ήταν να κατεβί ως τον πυθμένα με τη σχοινένια σκάλα, που δεν την χρησιμοποιούσαν πια άρότου έκαμαν την ανέλκυστήρα. Την έκουβάλησε λοιπόν ως το πηγάδι, την έδεσε καλά από το στόμιό του και την κρέμασε μέσα. Έπειτα άναψε ένα φανάρι, πήρε ένα ρεβολβερ, ζώθηκε ένα μαχαίρι κι' άρχισε να κατεβαίνει.

Παντού, το τοίχωμα ήταν αδιάκοπο. Έδώ κι' εκεί όμως ο βράχος παρούσιάζε μερικές προεξοχές, που με τη βοήθειά τους ένας εύκίνητος άνθρωπος θα μπορούσε νάνεβί από κάτω ως το στόμιο του πηγαδιού. Αυτή τη σκέψη έκαμε ο μηχανικός άλλα όσο κι' αν έξέτασε με το φανάρι της προεξοχές εκείνες, δεν είδε κανένα ίχνος, κανένα σπάσιμο, που να μαρτυρούσε ότι είχαν κάποτε χρησιμποιηθί ως σκαλοπάτια.

Ο Κύρος Σμιθ κατέθηκε πιο βαθειά, φωτίζων όλα τα σημεία του τοίχωματος. Δεν είδε τίποτα ύπυτο.

Όταν έφθατε στα τελευταία σκαλιά της ανεμόσκαλας, αισθάνθηκε την επιφάνεια της θάλασσας, που έκείνη την ώρα ήταν ήσυχωτάτη. Ούτ' εκεί νάτω, ούτε σε κανέν' άλλο σημείο του πηγαδιού δεν έφαινετο τρύπα, δεν άνοιγέτο διόδος μέσα στον όγκο του γρανίτη. Ο Κύρος Σμιθ κύπησε το τοίχωμα με τη λαβή του μαχαριού του κι' ο ήχος μαρτύρησε ότι ο γρανίτης ήταν συμπαγής. Κενό δεν ύπληρχεν. Άνθρωπος η ζωό θάταν άδύνατο να τον διασχίση, να τον διαπεράση. Για να φθάση κανείς στον πυθμένα του πηγαδιού και νάνεβί έπειτα ως το στόμιό του, δεν είχε άλλο δρόμο από το κανάλι εκείνο που το έκανε να συγκοινωνή με την θάλασσα, κάτω από το βραχώδες έδαφος της άκρογιάλις, και το κανάλι αυτό ήταν πάντα γεμάτο νερό έπομένως μόνο θαλασσινά ζώα μπορούσαν να το περάσουν.

Άλλα που έφθανε αυτό το ύπόγειο κανάλι, σε πιο σημείο της άκτής και σε τί βάθος μέσ' στο νερό; Το πρόβλημα ήταν άλυτο. Ο Κύρος Σμιθ, άφου τελείωσε την

έξερεύνησί του, άνέβηκε, τράβηξε, τη σκάλα, σκέπασε το πηγάδι και σκεπτικώς ξαναγύρισε στη μεγάλη σάλα του Γρανίτινου Παλατιού.

«Δεν είδα τίποτα, έλεγε μόνος του και όμως κάτι εϊνε 'κει μέσα !».

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΑ' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΤΟΥ Β' ΜΕΡΟΥΣ

[Η συνέχεια εις τον επόμενον τόμον]

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

XCVI

Πουλάκι άθφο φτεροχτυπώ
μπρός 'στου κλουβιού την άκρη
κι' έχει το σύρμα για κλαρί,
για ποταμιά το δάκρυ
μά πότε ο σκλάβος θα λυθί
και που θα φτερουγίση,
με τα φτερά που άποζητή
τ' άτσάλι να λυγίση;

XCVIII

Άψιδες, πύργοι, ακρόστυλα,
σινιάλα όχρα και μαύρα
άντικρυ πλέουν βαρύτε-βριότε
'στη νοτισμένη αύρι...
Κι' εδω σιμά μου η άμυγδαλιά
τα φύλλα άπαλοσεινει.
σαν να λυγρή σε προσευχή
γεμάτη εύγνωμοσύνη...

XCIX

Πέσε και σύ, άστρο στεγνό,
πέσε και σύ 'στο κύμα,
χλωμό κανδήλι να γενής
'στων ναυαγιών το μνήμα
θα πέσις, όσο κι' αν σταθής;
πλύνε το θείο σου δάκρυ,
'στο κύμα δός' το να το πάη
'στου άθώου γαιλού την άκρη...

C

Έλατε, ω στόνοι, απ' των δασών
την πλημμυμένη άγέλη,
πνοές, που απ' τ' άγριο ράμφος της
θύελλα βραδεία σας στέλλει !
Έλα, βιολεττινη άστραπή !
κι' η θεία σου άνοσηλημύρα
ω, άς μου στολίση την καρδιά
που έσυντριψεν η Μοίρα !

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Από το προσεχές Σάββατον

αρχίζει εις την «Διάπλasiν» :

NEON AΓΓΛΙΚON MYSTIOTOPHMA

του Θ' NEVES

“ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ,”

ME XIONIA, ME LYKOUS, ME ΛΗΣΤΑΣ

“Ηρώες του δύο νεαροί Άγγλόπα-
δες, ο Δονάλντ και ο Λάγγλας Γκρέν, εις
ένα χωριουδάκι των Ηνωμένων.—Ο
θείος των στρατηγός Μπρόντ.—Ο διά-
σημος έξερευνητής λόρδος Ράμπελτον.
Ο επικηρυγμένος ληστής Ροννί Μπά-
σος.—Ο έχθρος του Πέτρος Λεμπόν.
Ο μικρός Παύλος κτλ. κτλ.

Θαυμάσιον μυθιστόρημα, του ε-
δους της «Βενετίας», άλλ' άκόμη
άνωτερον, ωραιότερον, συγκινητε-
κώτερον, άληθινόν άριστούργημα.

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Καθεμέρα, ἄμα ἐσχόλαζε ἀπὸ τὸ Λύκειο, ὁ Πετράκης γύριζε στὴν ὁδὸν Εἰρήνης. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κατάστημα, στὴ σοφίτα σχεδὸν τοῦ σπιτιοῦ, ὁ πατέρας του κρατοῦσε μιὰ μικρὴ κατοικίᾳ, ὅπου ἀνέβαινε μόλις ἀκούε τὸν γιὸ τοῦ.

Ἔτσι περνοῦσαν κ' οἱ δύο ἡμέρες εὐτυχισμένες.

Ὁ Ἀντωνάκης.

Μιὰ Κυριακὴ, ἐνῶ ἔκαναν τὸν περίπατό τους στὴν προκυμαία, εἶδαν νὰ τρέχῃ πρὸς αὐτοὺς ἓνα παιδί, ἓνα μικρὸ παιδί μὲ ἄγρια καστὰνὰ μαλλιά καὶ μὲ μάγουλα κόκκινα σὰν ντομάτες.

— Ἀντωνάκη!.. ἐφώναξε ὁ Πετράκης.

— Πετράκη!... ἐφώναξε ὁ μικρὸς, ποῦ ἦταν πραγματικῶς ὁ γιὸς τοῦ καπετὰν Φουσσάρ.

Τὰ δύο παιδιά ἀγκαλιάστηκαν κ' ἐφιλήθηκαν μὲ μεγάλη διάχυσι. Ἐπειτα ὁ Ἀντωνάκης ἐκύτταξε τὸν κ. Μπερῶ.

— Εἶνε ὁ πατέρας σου;... εἶπε. Ἀ, πῶς χαίρω ποῦ τὸν ξαναβρήκες!...

Ἀλλὰ τὸ πλατὺ χαμόγελο ποῦ ἐφώτιζε τὸ στρογγυλὸ πρόσωπό του σβύσθηκε ἀμέσως καὶ μιὰ ἐκφρασι μελαγχολικὴ διαδέχθηκε τὴ χαρούμενη.

— Γιατί εἶσαι λυπημένος, Ἀντωνάκη; ρώτησε ὁ Πετράκης. Σοῦ συμβαίνει τίποτα;

— Ἔ, ναι! ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς Φουσσάρ. Ἦλθε καὶ μένα ἡ σειρά μου νὰ μὴν εἶμαι εὐτυχής...

— Μπᾶ!... Μὰ γιατί;

— Νά, ὁ μπαμπᾶς μου ἔσπασε τὸ πόδι του... δὲν ταξιδεύει τώρα πιά... τὸν ἔχουμε στὸ νοσοκομεῖο.

— Ἐσὺ λοιπὸν ὁδηγεῖς τὴν μαοῦνα;

— Ἀ, ὅχι... Καθόμαστε στὸ ξενοδοχεῖο Μπερῶν Ρεπὸν ἢ μαμὰ μου κ' ἐγώ. Ἦταν πὶδ καλὰ βέβαια στὴ μαοῦνα μας καὶ στὸ Σηκουάνα, παρὰ στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!.. Ἀφίνω δὰ ποῦ ἡ μαμὰ ὅλο κλαίει, γιατί, καθὼς τὸ λέει, βρῆκε τὸν πάτο στὸ πουργί της.

— Δὲν ἔχει δηλαδὴ χρήματα; ρώτησε ὁ Ἀντωνάκης.

— Πῶς νὰχῃ ἀφοῦ τελείωσαν; Δὲν ἀκούε; βρῆκε τὸν πάτο.

Κι' ὁ Ἀντωνάκης ἐσκύπισε μὲ θυμὸ

δὺς δάκρυα, ποῦ, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Γιατ' ἦταν καὶ περῆσαν τὸ καλὸ παιδί καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν βλέπουν οἱ ἄλλοι νὰ κλαίῃ τὴ φτώχεια του...

Ὁ Παῦλος Μπερῶ θυμήθηκε τότε, ὅτι ἡ οἰκογένεια Φουσσάρ εἶχε βοηθήσῃ πολὺ τὸν γιὸ τοῦ. Ἡ στιγμὴ νὰ τοὺς ξεπληρώσῃ τὴν εὐεργεσίαν εἶχε ἔλθῃ. Καὶ ἴσα-ἴσα κάποιος φίλος του, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ λείψῃ δύο-τρεῖς μῆνες, ζητοῦσε φύλακα γιὰ τὴ βίλλα του, ποῦ ἦταν σὲ μιὰ ἐξοχὴ τοῦ Παρισιοῦ, στὸ

κὴς μὲ τὴ μητέρα του ἐγκαταστάθηκαν ἓ' ἓνα ὥραϊο κτήμα, γρούς κατὰφυτους λόφους τοῦ Μεντόν. Ἐκεῖ περίμεναν νὰ γυρίσουν πὶδ εὐτυχισμένες ἡμέρες καὶ μάθαιναν, ἀκόμη μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ τους, ὅτι τὸ εὐεργέτημα δὲν χάνεται ποτέ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πέρασαν δέκα χρόνια.

Ὁ Πετράκης Μπερῶ, ἀφοῦ τελείωσε τὸ Λύκειο κ' ἔδωκε ἐξετάσεις, μπῆκε στὸ Πολυτεχνεῖο. Θὰ γίνῃ μηχανικός. Ὁ πατέρας του, συνέταιρος πάντα τοῦ Οἴκου Καντέν, ἔκαμε μιὰ καλὴ περιουσία. Ὁ Πετράκης ὅμως εἶχε ἐργασθῇ μὲ τόσο ζήλο, ὥστε ὁ γιαιτρός τοῦ ἐπέβαλε νὰ ναπαυθῇ μερικὲς ἐβδομάδες.

Πατέρας λοιπὸν καὶ γιὸς ἐπῆγαν νὰ περάσουν μαζὶ αὐτὲς τῆς ἐβδομάδες στῆς ἀκτὲς τῆς Νορμανδίας. Τοὺς ξαναβρίσκουμε τώρα στὴ Ντωβίλλη, στὴν παραλία ἐδὼν Κοντὼ-Μπερόν, μὲ τὰ ὥραϊα μαγαζιά καὶ τὸ πλῆθος ποῦ τριγυρίζει. Ἀπὸ τὸ πλῆθος αὐτό, ὁ Πετράκης ξεχωρίζει καὶ παρακολουθεῖ μὲ τὰ μάτια μιὰ σιλουέττα ντυμένη μὲ ἀσπρὴ μουσελίνα. Ὁ λαϊκὸς τῆς εἶνε κάτασπρος καὶ κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο τῆς φαίνεται μαλλάνια χρυσά.

— Κύτταξε, μπαμπᾶ, τί ὠμόρφο κορίτσι! λέει ὁ Πετράκης.

Ἡ ξένη γυρίζει... Μπᾶ! ποῦ ξαναεἶδε ὁ Πετράκης τὸ λεπτὸ ἐκεῖνο πρόσωπα καὶ τὰ ρωτεινὰ ὀλογάλανα μάτια;... Ἐκεῖνη ὅμως, μ' ὅλη τὴν ἀπόστασι, μ' ὅλα τὰ περασμένα χρόνια, ἀναγνωρίζει ἀμέσως ἐκεῖνο ποῦ ἡ καρδιά τῆς δὲν εἶχε ξεχάσῃ ποτέ. Προχωρεῖ μ' ἀπλωμένο τὸ χέρι.

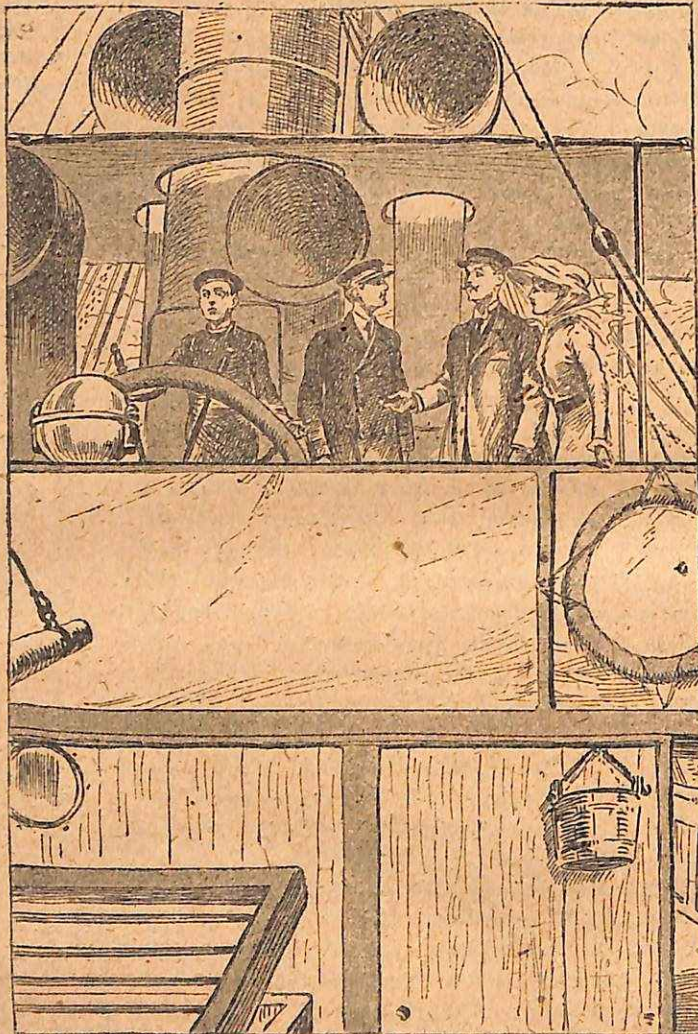
— Πετράκη;... δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὴ Βιολέττα;... Τί χαρά!

Ὁ Πετράκης σκύβει καὶ τῆς φιλεῖ μὲ σεβασμὸ τὰ δακτυλάκια

ποῦ τοῦ προσφέρει. Ὁ κύριος κ' ἡ κυρὰ Λακρουά, ποῦ εἶχαν σταθῇ λίγα βήματα πέρα πέρα, πλησιάζουν τὴν κόρη τους. Χρειάστηκε νὰ τοὺς ξαναπαρουσιάσῃ αὐτὴ τὸν Πετράκη Μπερῶ, γιατί ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀναγνωρίσουν στὸν ὥραϊο νέο, τὸ παιδάκι ποῦ φιλοξένησαν ἄλλοτε στὴ θαλαμῆγ. Γνωρίστηκαν καὶ μὲ τὸν πατέρα του κ' ὅλοι μαζὶ ἐξακολούθησαν τὸν περίπατό τους.

Ἀπὸ τότε ἦταν ἀχώριστοι.

Ὁ Πετράκης κ' ἡ Βιολέττα εὗρισκαν καὶ τώρα τὴν εὐχαρίστησι ὅ ἕνας στὴ συντροφίᾳ τῆς ἄλλης, ὅση καὶ τότε ποῦ ἔπαιζαν στὸ κατάστρωμα τῆς «Ἀριάδ-

«Ἰσα ὡς τὴν Ρουέν, καλέ μου Ἀντώνη». (Σελ. 417, στ. γ')

Μεντόν. Ἡ κυρὰ Φουσσάρ λοιπὸν, ποῦ ὁ Πετράκης τοῦ τὴν εἶχε παραστήσῃ ὡς καλὴ καὶ δραστήρια γυναῖκα, ἦταν πολὺ κατάλληλη γιὰ τὴ θέσι ἐκεῖνη.

— Ἀκούσε, μικρὸ μου φίλε, εἶπε ὁ κ. Μπερῶ στὸν Ἀντωνάκη μὴν κλαῖς, μόνο πὲς στὴ μητέρα σου νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ βρῇ μεθαύριο τὰ πόγεμα. Ἰσως θὰ μπορέσω νὰ τῆς λάμω μιὰ καλὴ πρότασι.

Κ' ἔδωκε στὸν μικρὸ τὸ ἐπισκεπτήριό του.

Πραγματικῶς, ὁ κ. Μπερῶ ἐσύστησε στὸν φίλο του τὴν κυρὰ-Φουσσάρ γιὰ νὰ τοῦ φυλάξῃ τὴ βίλλα. Ἔτσι ὁ Ἀντωνά-

νης». Τὰ παιχιδιά τους εἶχαν ἀλλάξῃ, ἡ ἀμοιβαία ὁμῶς συμπάθεια ἔμεινε ἡ ἴδια.

Ἐπιτέλους, μιὰ μέρα, ὁ Πετράκης Μπερῶ ζήτησε ἀπὸ τὴ φίλη του νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐνώτῃ τὴν τύχη τοῦ μὲ τὴν δική της. Ἔτσι ἡ Βιολέττα μπόρεσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό ποῦ ἔτρεφε ἀπὸ τὸ τε, ποῦ μικρὴ παιδούλα, παρακαλοῦσε τὸν Πετράκη νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ ποτέ, ποτέ...

Οἱ ἀρραβῶνες ἐγείναν στὴ Ντωβίλλη κ' ὁ γάμος στὸ Παρίσι. Ἡ «Ἀδριάνη» δὲν ὑπῆρχε πιά, ἀλλὰ εἶχαν νοικιάσῃ μιὰν ἄλλη θαλαμῆγὸ μεγαλύτερη, ὡ-

ραϊότερη καὶ τὸ γαμήλιο γεῦμα ἔγινε μέσα στὸ πλοῖο, εἰς ἀνάμνησι τῆς μικρῆς ἀρρωστής καὶ τοῦ ἔρημου παιδιοῦ, ποῦ εἶχαν γνωρισθῇ μιὰ φορὰ σ' ἓνα κατὰστρωμα, γιὰ νὰ ἐνωθοῦν κατόπιν ὡς ὅλη τους τὴ ζωὴ.

Ἐνα ὥραϊο ἀπόγευμα τοῦ Σεπτεμβρίου, τὸ ἀπόπλοιο ἔτρεψε τὰ νερά τοῦ Σηκουάνα, φεύγοντας γιὰ τὴν Μάγχη, τὸν Ἀτλαντικὸ καὶ τὴν νῆσο Μαδέρα, ποῦ ἡ Βιολέττα ἤθελε νὰ τὴν ξαναεπισκεφθῇ μὲ τὸν ἄντρα τῆς, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ποῦ τὸ γλυκὸ τῆς κλῆμα τὴν εἶχε γιαιτρέψῃ.

Ὁ κυβερνήτης τῆς θαλαμῆγος, μὲ τὸ κασκέτο του, μὲ τὴ στολή του, ἦλθε νὰ λάβῃ διαταγές. Ἦταν ἓνας νέος λίγο μικρότερος ἀπὸ τὸν Πετράκη, ψηλός, κατακόκκινος, μὲ ἄγρια μαλλιά καὶ μὲ ζωηρὰ μάτια.

Κι' ὁ Πετράκης, ἀφοῦ συμβουλευθῇ τὴ Βιολέττα, τοῦ εἶπε:

— Ὅτὰ πάμε ἴσα ὡς τὴ Ρουέν, καλέ μου Ἀντώνη.

ΦΗΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

17ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΤΑΣΘΕΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1916, σελ. 354.]

Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ ἐκφράσω τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας πρὸς ὅλους ὅσοι ἐξεσπάρθωσαν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Βλέπετε ὅτι εἶνε πολλοὶ κ' ἔξεσπάρθωσαν καλὰ. Κανὲν ἄλλο ἔτος τὸ Εξεσπάρθωμα δὲν ἐπῆγε καλλίτερα. Κ' ἔτσι ἔτρεπε, διότι καὶ κανὲν ἄλλο ἔτος δὲν εἶχε τόσην ἀνάγκην, ὅσην τὸ 1917.

Μόνον, καθὼς πηγαίνουν τὰ πράγματα, τὸ 1918 θὰ ἔχω περισσοτέραν. Ἀλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτό, τὸ Εξεσπάρθωμα τοῦ 1918 πρέπει νὰ εἶνε ἀκόμη ζωηρότερον. Μὴ νομίσετε ὅτι μόνον μὲ τὰς εἰσφορὰς διὰ τὴν Ἐπαρχίαν θὰ μὴ πορῶν νὰ τὰ βγάλω πέρα. Ἀρκεῖ νὰ σὰς τῶ ὅτι σήμερα, μόνον ἐκ τῆς ὑπερτιμώσεως τοῦ χαρτιοῦ, τοῦ τύπου καὶ τῶν εἰκόνων, πρέπει νὰ ἐξοδευθῇ ἐτησίως 12.000 δραχμὰς περισσότερον ἀπ' ὅτι ἐξώδευα τὸν καιρὸν ποῦ ὥριζα τὴν συνδρομὴν 8 καὶ 10 δραχμὰς. Φαντασθῆτε τώρα ὅλα τὰλλα ἐξοδὰ μου καὶ κρίνετε ἂν μὲ τὸ νὰ εἰσφέρει καθένας ἀπὸ 2 ἢ 4 δραχμὰς, εἶνε δυνατόν νὰ καλυφθοῦν! Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν ἡ Ἐπαρχία, διὰ νὰ ἡσυχάσετε. Χρειάζεται καὶ Εξεσπάρθωμα, — προπάντων Εξεσπάρθωμα. Δι' αὐτὸ εἶμαι βεβαίως, ὅτι φέτος θὰ καταβάλλετε ὅλον σας τὸν ζῆλον καὶ ὅτι τὸ Εξεσπάρθωμα τοῦ 1918 θὰ ὑπερβῇ εἰς ἀποτελέσματα, εἰς ἀπόδοσιν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν, ὅλα του τὰ προηγούμενα.

Εἰς τὰ κατωτέρω δημοσιευόμενα ἀποτελέσματα, οἱ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων προηγείται Σ, σημαίνουν φύλλα διατεθέντα ὑπὸ τοῦ διαγωνιζομένου εἰς Συνδρομητῶς· οἱ δὲ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων προηγείται Α, σημαίνουν φύλλα διατεθέντα εἰς Ἀγοραστῶς.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἀνδριεωμένος Κουραμπιές, Α 1725 (Κορυφαῖος τῶν Μονάδων). Σύλλογος Κρήτης, Σ 182+Α 1531=1713 (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).

Κυματοδραστής Βράχος, Σ 117+Α 1543=1660. Ὁμῶς Κυνηγέτιδος Ἀρτέμιδος καὶ Ἀνθοσπαρμένης Χίου, Α 1353. Ἑλληνικὴ Σημαία, Σ 78+Α 1055=1133. Σανδὴ Ποιγηποπούλα, Α 1107. Σταμάτης ὁ Παροπονιάδης, Σ 520+Α 445=965. Κομικός Ἀισιογράφος, Σ 52+Α 903=955. Σύλλογος «Νίκη», Σ 52+Α 854=906. Κόρη τῶν Κυμάτων, Σ 26+810=836. Στ. Ι. Μακρυμύχλος, Σ 65+Α 747=812. Ὁμῶς τοῦ Σουλῶν, Σ 130+Α 655=785. Ἐλευθ. Α. Πετούσης, Α 781. Ὁνειροπόλος τῆς

Δόξης, Σ 156+Α 562=718. Εὐγενής Ἰππότης, Σ 61+Α 627=688. Γεώργιος Μ. Βαλαρῆς, Σ 52+Α 592=644. Ἀυτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Σ 78+Α 552=630. Ἐνδοξος Γαλλία, Σ 78+Α 542=620. Σύλλογος «Ὁ Ἀπορὸς», Σ 91+Α 495=586. Κλερτόπουλο τοῦ 21, Σ 65+Α 518=583. Ἀποκρημνος Βράχος, Σ 65+Α 515=580. Ἀργωστος, Σ 17+Α 547=564. Ἀριστ. Γ. Κανάκης, Α 535. Παῦλος Δημητρίου, Α 530.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Παπάκι, Α 524. Διαβολάκι τοῦ Ἀσρακίου, Σ 52+Α 469=521. Στ. Χ. Καλαντζόπουλος, Α 504. Ἀγκάθι, Σ 52+406=458. Κεχρομυμένος Θεσσαλός, Α 418. Ἀντ. Ι. Λύχνος, Σ 52+Α 363=415. Στενημαχιώται, Σ 61+Α 353=414. Σύλλογος «Ἀκικήτων», Σ 52+Α 360=412. Ἀναστ. Ρ. Ἀμπανόπουλος, Α 394. Βαρθολομαῖος Ἑλλάς, Α 390. Ὁμῶς Ὁδοντίας καὶ Ἰωάννου Χ. Καταβάτη, Σ 52+Α 336=388. Θολάμβος τοῦ Δικαίου, Σ 130+Α 242=372. Δευτεριά στὸς Σιλάβους, Σ 26+Α 341=367. Πατρίς, Σ 104+Α 248=352. Πίτσης Γιαμουζής, Σ 156+Α 185=341. Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, Α 320. Ὁμῶς Βελισσαρίου, Σ 52+Α 262=314. Μεσοσημαχὴ Ἀκτὴ, Σ 13+Α 300=313. Σωφ. Α. Κατσούλη, Σ 312. Χρ. Ι. Παγουσίου, Α 308. Ἀρμονιάδης, Α 295. Τιάκος, Σ 78+Α 216=294. Μαρία Α. Κασούρα, Α 293. Ἀυτόνομος Ἡπειρος, Α 292. Λέων Κ. Κιλακίτης, Α 290.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Θέρμιος Ἀπόλλων Σ 260+Α 26=286. Νικολ. Φ. Καραμήτσας Α 279. Ὑπερασπιστὴς τῆς Σπάρτης, Σ 91+171=262. Ἀλέξ. Κ. Θεοδορίδης, Α 261. Δικέφαλος Ἀστὸς, Σ 260. Νεκρὴς τῆς Ἀδριαν, Α 260. Φάουστ, Σ 52+Α 200=252. Ἀθῶς, Σ 52+Α 199=251. Ἀθάνατο Ναυτάκι Σ 52+Α 198=250. Ὁμῶς τῆς Γραβίας, Σ 13+Α 232=245. Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος, Α 245. Βασίλειος τῶν Δαδῶν, Σ 52+Α 186=238. Ἀλέξ. Ἐμ. Δράκος, Σ 26+Α 211=237. Ἀδάνατος Δόξα, Σ 26+Α 207=233. Ἰω. Α. Πολυχρονιάδης, Α 213. Φιλοκάτης Ἡπειροπότης, Α 209. Κωνστ. Α. Κροντηρᾶς, Α 205. Γ. Ν. Καμίτης Α 203. Ἀσπρος Κόρακας, Α 200. Γεωρ. Φ. Ἐφροσύνης, Σ 26+171=197. Ἀδαν. Ε. Καστρογιάννης, Α 190. Ἐδῶν. Κ. Ζαρόκωστας, Α 187. Φιλότης Ἑλλάς, Α 177. Πύρρος Ο. Καλλιάνης, Α 170. Ρωβῆρος, Α 160. Μικρὸ Ἀμύζων, Α 160. Σουλ. καὶ Λεάνδρ. Βοβίτης, Σ 156. Χανσοφτερεῖ Ἑλλάδα, Α 156. Ἐσφοδός, Α 156. Χαρίλ. Ε. Ἀντωνίου, Α 150. Νικ. Ι. Βερβίλης, Σ 52+Α 96=148. Κορσικῶν Παλαιολόγος, Σ 104+Α 43+147. Κέρκυραϊκὴ Ἀύρα, Α 147. Δημητ. Γ. Ζαμπί-

ρας, Σ 26+Α 120=146. Μαρία Α. Καζακοπούλου Σ 26+Α 113=139. Τρελλὴ Ψυχὴ, Α 136. Ταυγέτη, Σ 82+Α 51=133. Φοιτητὴ Σάντη, Α 133. Ἀναστάσιος. Σ. Παπαδόπουλος, Α 131. Λαγροσπαστῆς Βασιλεὺς, Α 131. Νικ. Χρ. Βάχλας, Α 128. Μαθουσίλας, Α 120. Μικρὸς Σουλῶνης, Σ 117. Μία Τρελλοῦλα, Α 116. Ἰσις, Σ 52+Α 63=115. Πρωκλήσιον, Σ 104+Α 9=113. Αἰζαρος Δημάρατος, Σ 52+Α 58=110. Ναπολέων Α', Α 109. Στ. Στεφάνου, Α 109. Μαριατοπούλα, Α 108. Σανδὴ τῆς Ἐλευθερίας, Α 106. Βοῦδς τῆς Ἐλευθερίας, Σ 104. Ἀνδίας Αἰδός, Σ 104. Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, Σ 104. Ἀλφὴς Κλωσάρι, Σ 104. Μυρομένη, Σ 52+Α 52=104. Νεράδα τοῦ Βοσπόρου, Σ 104. Νικ. Ε. Ναλπάντης, Σ 104. Χάνι τῆς Γραβίας, Σ 104. Ναυτίκα τῆς Ἀθήνων, Α 104. Δημ. Χ. Φλωρῶτος, Α 104. Φωχὸ Χαμουρλάκι, Α 100. Δάτην Ἀσθή, Α 98. Σύλλογος «Ἀρῆς», Σ 39+Α 58=97. Ν. Ι. Σταυροπούλος, Α 97. Ἐρηβος Ἐρμῆς, Σ 52+Α 44=96. Κοῖνον τῶν Κοιλῶν, Σ 52+Α 39=91. Ἑλληνικὸ Χῶμα, Α 90. Γεωρ. Ν. Παπασταύρου, Σ 26+Α 59=85. Τρελλὸ Κοσμιτάκι, Σ 52+Α 33=85. Ἰνδαίμα τοῦ Ἑλλητισμοῦ, Σ 26+Α 56=82. Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Α 82. Αετὶδες, Α 80. Ἀύρα τῆς Σαφούς, Θεοφανόπουλος, Α 80. Ἀύρα τῆς Σαφούς, Σ 78. Παρὰ Διαβολάκι, Σ 65+Α 12=77. Ἐδῶν Ἰδεώδες, Α 75. Ἐθνοφύλαξ, Α 75. Δ. Γ. Ζαρόβανος, Α 68. Φιλοπονοῦν Ἀνδριάν, Α 67. Ἀχιλλεὺς Κ. Αἰμιλιανῆ-Διαβολάκι, Α 67. Ἀχιλλεὺς Κ. Αἰμιλιανῆ-Διαβολάκι, Α 67. Περμυττάκος, Α 64. Γλυκὴ Παρελθόν, Σ 26+Α 29=55. Μιχ. Γλυκὴ Παρελθόν, Σ 26+Α 29=55. Μιχ. Σ. Μιχαηλίδης, Α 55. Ἐμ. Ν. Βερνίκος, Α 55. Ἀντ. Ν. Παβέλλας, Α 51. Νίκη, Σ 13+Α 40=53. Ἐλευθερία ἡ Θάνατος, Σ 52. Κυναιμά, Σ 52. Χουσαγῆ, Σ 52. Ἀσπὴ τῆς Νίκης, Σ 52. Προσπῆς, Σ 52. Θεμ. Π. Κουρουσόπουλος, Σ 52. Τερελὸ-Θεμ. Π. Κουρουσόπουλος, Σ 52. Περμυττάκος, Σ 52. Ἀθηνᾶ Ν. Φραγκοπούλα, Σ 52. Σατῶν, Σ 52. Γυρῶν, Σ 52. Χαρ. Δ. 198=250. Ὁμῶς τῆς Γραβίας, Σ 13+Α 232=245. Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος, Α 245. Βασίλειος τῶν Δαδῶν, Σ 52+Α 186=238. Ἀλέξ. Ἐμ. Δράκος, Σ 26+Α 211=237. Ἀδάνατος Δόξα, Σ 26+Α 207=233. Ἰω. Α. Πολυχρονιάδης, Α 213. Φιλοκάτης Ἡπειροπότης, Α 209. Κωνστ. Α. Κροντηρᾶς, Α 205. Γ. Ν. Καμίτης Α 203. Ἀσπρος Κόρακας, Α 200. Γεωρ. Φ. Ἐφροσύνης, Σ 26+171=197. Ἀδαν. Ε. Καστρογιάννης, Α 190. Ἐδῶν. Κ. Ζαρόκωστας, Α 187. Φιλότης Ἑλλάς, Α 177. Πύρρος Ο. Καλλιάνης, Α 170. Ρωβῆρος, Α 160. Μικρὸ Ἀμύζων, Α 160. Σουλ. καὶ Λεάνδρ. Βοβίτης, Σ 156. Χανσοφτερεῖ Ἑλλάδα, Α 156. Ἐσφοδός, Α 156. Χαρίλ. Ε. Ἀντωνίου, Α 150. Νικ. Ι. Βερβίλης, Σ 52+Α 96=148. Κορσικῶν Παλαιολόγος, Σ 104+Α 43+147. Κέρκυραϊκὴ Ἀύρα, Α 147. Δημητ. Γ. Ζαμπί-

Α 42. "Υμνος της 'Ελευθερίας, Α 41, Α 42. Π.Γ. Φούφας, Α 38. Φιλ. Α. Σαλίμπα, Α 28. "Ελληνική Καρδιά, Σ 26. "Ελληνική Ολύμπου, Σ 26. Μυγκέ, Σ 26. Παιδική Χάρη, Σ 26. Δημ. Ίωαννόπουλος, Σ 26. "Ηρώς των 'Αερομεταγωγών, Σ 26. Α. Μ. και Α. Π. Καρπέτη, Σ 26. Χαρ. Χρ. Φλουδόπουλος, Α 26. Ίωάν. Ν. Σπηλιόπουλος, Α 25. Λίνα Π. Σπάρη, Α 25. Τραγοδία της Λευτεριάς, Α 23. Άγγελική Π. Τακωβάτου, Α 22. Θαλασσοπόλοι του Στόλου, Α 22. Φ. Παπαχρονόπουλος, Α 20. "Αντιγόνη Δ. Ζαμπά, Α 18. Καλ. Α. Μουστάκας, Α 18. Σβεσθέσσα 'Ελπίς, Α 17. 'Αρ. Ν. Τσούκας, Α 16. "Υπερήφανο 'Ελληνοεργατών, Α 15. 'Ιω. Μελισσινός, Σ 13. Λευκή Περιοτέρα, Σ 13. Γ. Χ. Λιακόπουλος, Σ 13. "Ηρώς 'Ελληνοπόλεως, Σ 13. "Ασπρος Γάτος, Σ 13. Παν. Σ. Δαμάσκος, Σ 13. Πειρατής του Αιγαίου, Σ 13. "Ολύμπιος Γεωργιάδης, Σ 13. Δουλοδιδής της Καοδίας, Σ 13. Ματωμένο Αδάρο, Κ 13. Χιών του Μπλάνου, Α 13. Ματωμένο 'Ηλιοβασιλέμα, Α 13. Ίωάν. Κ. Κούρταλης, Α 10. Εδμήα Ι. Ρέντζου, Α 9. Νικολούλντο, Α 9.

ΟΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ. — Είχα έτοιμον, διά γά των δημοσιεύσω έδω, τον κατάλογον των Πρακτόρων, οι οποίοι απέκλεισθησαν από των Διαγωνισμών ως μη εξοφλήσαντες μέχρι σήμερον τους λογαριασμούς των. Αλλά ο χώρος δεν τό επιτρέπει και έπικυρώσανται να τό κάμω εις πρώτην ευκαιρίαν. Έγγοείται, ότι αν εν τω μεταξύ φιλοτιμηθούν να πληρώσουν τα καθυστερούμενα, τότε τα όνόματά των θαναφερθούν εις τό προσεχώς δημοσιευόμενον Παράρτημα των 'Αποτελεσμάτων τούτων. Αν όμως εξακολούθησούν καθυστερούντες, τίποτε δεν θα μ' εμποδίσουν να τους στηρίξω όπως τους αξίζει. Διότι, εις καιρόν πού άλλοι πληρώνουν οικειοθελώς αύξημένην συνδρομήν και συνεισφέρουν διά την επάρκειαν της 'Διαπλάσεως', είνε αληθώς άχαροκλήριστοι οι συνδρομηταί εκείνοι, οι οποίοι την ζημειώνουν τώσον, κατακρατώντες χρημάτα πού εισέπραξαν διά λογαριασμόν της πού της ανήκουν και πού έπρεπε να της είχαν στείλῃ πρὸ πολλού.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θάποσταλουν τό βιβλία του βραβείου του, εάν δεν 'δρίσκη και ζητήση αυτά ο ίδιος ο βραβεύόμενος, εκλέγων κατά τους όρους της προκηρύξεως εκ των δημοσιευόμενων εις τήν νεότερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων των τόμων της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης και υπολογίζων αυτά με τας εκεί αναγραφόμενας τιμὰς και όχι με τας τιμὰς των εκάστοτε προκηρυσσομένων προνομίων.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι λαβόντες Α' και Β' τάξεις βραβείων να στείλουν τας φωτογραφίας των διά γά δημοσιευθύν. Όσοι είχαν στείλῃ φωτογραφίαν των και έδημοσιεύθη πρέπει να στείλουν γέναν, ή άλλο αντίτυπον της ίδιας.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιούνται νάντιπροσωπευθύν εις τό Εσπάρθωμά διά μιάς μόμον εκάστος φωτογραφίας, είτε μόνον του Προέδρου, είτε, αντ' αυτού ενός μέλους του Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ άπενεμήθησαν εις εκάστον των διαγωνισθέντων άναλόγως των διατεθέντων υπ' αυτού φύλλον, ήτοι εν [Ε] διά κάθε 25 φύλλα ή κλάσμα αυτών. Τά εύσημα των Συλλόγων δεν διαγέγονται! ανήκουν εις τους Συλλόγους. Μόνον τά εύσημα των άνευ έπωνυμίας 'Ομάδων, των άποτελεσμάτων από δύο ή τρία τα πολύ πρόσωπα, διανεμόνται εξίσου μεταξύ αυτών.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε 'Οδηγού Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον

'Εστέλη υπό του Νικητού της Αύριον

		ΘΗ		
	I	ΠΕΡ	I	
ΣΕΥΣ	ΡΑ	ΚΛΗΣ	ΚΑ	ΣΕΥΣ
	H	ΡΟΣ	A	
		ΣΩΝ		

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αυται, ώστε ναποτελεσθούν τα νομάτα πέντε μυθικών ήρώων.

β.) Γεῖφος

'Εστέλη υπό του Δικεφάλου 'Αετού

	γα	γα	σταδίου
Βοή Θ	Τετιν	Φον	ταίς
	Πλάσιν	γα	Αιόλου
		γα	

γ.) Διά τους Γαλλομαθεῖς

'Εστέλη υπό της Μεγάλης 'Ελλάδος Πτηγόν — έξω ή — ποίμνιον — ευκαιρία — αερόστατον — ρίζα — σχολείον.

Να μεταφρασθούν γαλλικά αυταί αι λέξεις και διά των αρχικών των να σχηματισθῇ τόνομα Μηνός.

Δήλωσις: Αι λύσεις — άσωνδήποτε ζητημάτων τουτ' αυτώ φυλλάδιου, — συνδεύονται άπικριτικώς υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματισμού.

Λύσεις του 50ου φύλλου

α.) 'Ερμής, 'Αφροδίτη, Γή, Ποσειδών, Ουρανός. — β.) "Όταν δεν έχομεν μεγάλη. — γ.) Bonle de savon.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Τώρα πού έχετε πλέον εις χείρας σας και τό τελευταίον φυλλάδιον αυτού του τόμου και γνωρίζετε όλα τα εις αυτόν έγκριθέντα ψευδώνυμα, εμπορείτε να μου στείλῃτε τα ψηφοδέλτιά σας. Είνε δεκτά από σήμερον μέχρι τέλους 'Ιανουαρίου 1918.

Οι όροι του Δημοψηφίσματος δημοσιεύθησαν εν έκτάσει εις τό 41ον φυλλάδιον. 'Υπενθυμίζω έδω τους κυριότερους:

Καθεὶς θά ψηφίσῃ εν μόνον ψευδώνυμον, όποιον τού άρέσει καλλίτερα, εκ των εγκριθέντων εις την 'Διάπλαιν' από 1ης Δεκεμβρίου 1916 μέχρι και του σημερινού φυλλαδίου. "Όλα δηλαδή αυτα τα ψευδώνυμα του τόμου του 1917 είνε δ-ποψήφια, εκλέξιμα, και όχι μόνον τα δηλώσαντα υποψηφιότητα διά Μικρών 'Αρχηγών.

Δωρεάν ψηφίζουν μόνον όσοι έχουν ψευδώνυμον διά τό 1917, ή θά λάβουν εγκαίρως διά τό 1918. "Όλοι οι άλλοι, συνδρομηταί, αδελφοί των, άγορασταί, πρέπει να στείλουν με τό ψηφοδέλτιόν των και δεκαλέπτον νόμισμα ή γραμματόσημον.

'Υπενθυμίζω ακόμη, ότι διά πρώτην φοράν φέτος, θάπονεμηθούν και Εύσημα εις τους βραβευθησόμενους του Δημοψηφίσματος, είτε με βραβείον Ψευδωνύμου, είτε με βραβείον 'Εκλογέως.

Και προσθέτω:

'Επειδή τώρα τό χαρτί είνε ακριβόν και τα ταχυδρομικά στοιχίζουν πολύ, επιτρέπεται: Α) να σταλούν πολλά Ψηφοδέλτια μαζί εντός του αυτού φανέλ-

λου. Β) να υπογράψουν επί του αυτού, μεγαλύτερος άναλόγως σχήματος, Ψηφοδέλτιον, δύο, τρεις, δέκα ή και περισσότεροι 'Εκλογείς, ψηφίζοντες όλοι μαζί τό ίδιον ψευδώνυμον της άρεσκείας των. Δεν επιτρέπεται κοινόν ψηφοδέλτιον μόνον όταν οι εκλογείς ψηφίζουν ψευδώνυμα διάφορα. Τότε πρέπει να στείλῃ καθένας χωριστά τό Ψηφοδέλτιόν του.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΑΝΟΙΧΤΟ

"Αγιος Βλάσης

(Σούβλαση)

'Ηγουμενίτσας.

'Αγαπητοί μου Συνάδελφοι,

'Εγγραφα από καιρό στον κ. Παπαδόπουλο — στέλλοντάς του και τη συνδρομή για τό 1918, όχτώ δραχμές — να μην αφήση τη συνδρομή της 'Διαπλάσης, γιατί είναι και πολλοί φτωχοί στον κύκλο μας. Του έγραφα ως τόσο να συστήσει στους πλουσιώτερους να τη συνδράμουν. Αυτό ακριβώς έκομε και ο κ. Παπαδόπουλος στο 46ο φύλλο της, τίποτα όμως δε θα κάμουμε αν της στείλουμε 4 και 5 και 10 δραχμές ακόμη... Οι φτωχοί βέβαια δεν μπορούν να στείλουν, γιατί είναι φτωχοί. Πρέπει όμως να της στείλουμε εμείς οι πλούσιοι από πενήντα ως εκατό δραχμές ο καθένας μας. Πλουσίους στον κύκλο μας, ως υποθέσουμε πως έχει ή 'Διαπλάση πεντακάποιους' αν δώσουν από 100 δραχμές ο καθένας μας, γίνονται 50,000 δραχμές και 100 αν έχει, γίνονται 10,000 δραχμές. Ένα σημαντικό ποσό. 'Η προσφορά ενός περιουσιού έξορτάται περισσότερο από την καλή θέληση του συνδρομητού του.

Εγώ δεν είμαι και τόσο πολύ πλούσιος. Μπορεί να είμαι στην πατρίδα μου (στον τόπο μου θέλω να πω) πρώτος, αλλά τίποτα περισσότερο. Δίνω όμως με όλη μου την ευδαρσίση πενήντα ως εκατό δραχμές για να διατηρηθῇ για να ζήσει ή 'Διαπλάση. Και όχι τόσο για να έχω τη 'Διαπλάση μου, όχι τόσο για τον εαυτό μου όσο για τη Πατρίδα μας, για την 'Ελλάδα μας, για όλους μας γενικά. Άλλο τέτοιο περιοδικό δεν έχουμε στη χώρα μας, — τα άλλα είναι με μιά λέξη ακατάλληλα. 'Η 'Διαπλάση — τό λέει και ο τίτλος της — διαπλάττει... διαπλάττει τη νεολαία μας, την ελπίδα του Γένους μας, έμάς τους ίδιους. Όλοι οι ποιηταί μας, όλοι οι γραμματισμένοι μας, ήταν στην ήλικία μας συνδρομηταί της... 'Η Πατρίδα μας, έμεις οι ίδιοι, οι πατεράδες μας, οι συγγενείς μας, οι φίλοι μας, χωριστά με κάποια ευγνωμοσύνη στη 'Διαπλάση. Και πρέπει να της τό άποδεξούμε τώρα πού κινδυνεύει. 'Η άδυναμία της 'Διαπλάσης είναι άδυναμία έθνικη. Είναι έθνικη άπόλεια και πρέπει να την αποφύγουμε. Να μη θέλουμε τό φαγῆ, όταν θά κάσουμε στο τραπέζι — να φροντίζουμε από μπουροστέρα. Κροού μ εν τ ο ν κ ω δ ω ν α τ ο υ κ ι ν δ ῶ ν ο υ. Μην άμελήσετε. Δεν πρόκειται έδω γά γίνη ή 'Διαπλάση με δεκάδες σελίδες, με χρωματιστό εξώφυλλο, να γίνη καλλύτερη από τη Βουλγαρική 'Ζβεζότσα' (Ίδε 'Διαπλάση 1898). Πρόκειται για τη ζωή της, γι' αυτή την υπόστασή της. Θά την αφήσουμε στην τύχη της; 'Η τύχη της από μας εξαρτάται. Καθεμέρα ακούω να τη λέμε μητέρα, να της λέμε τόσα καλαινικά λόγια, να της όρκιζόμεθα αιώνιαν άγάπην. Προσέξτε.....

Για όλ' αυτα, και γι' άλλα ακόμη, πού δε σας γράφω για να μη σας κουράσω, γράφομαι πρώτος με πενήντα δραχμές για την 'Επάρκεια της 'Διαπλάσης. Είνε λίγες, τό άναγνωρίζω, αλλά πιστεύω να με υπερβάλουνε πλουσιώτεροι. Το εύχομαι και τό ποθώ όλόψυχα...

Με πολλήν αδελφικήν άγάπην

Κωνσταντίνος 'Αθ. Μηχαηλίδης

Πειραιήτιον, Μαμαρσώμενος Βασιλῆς κ.ά.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

[Ίδε εκ της υπερειμήσεως όλων των ενδοτικων ειδών, ή 'Διαπλάσης, διά γά καλύπτῃ τὰ έξωτά της, έπρεπε ναύξηση την συνδρομήν της εις 12 δραχμάς διά τό 'Εσωτερικόν και 14 διά τό 'Εξωτερικόν. Την άφίνει όμως ως έχει, δη. 8 και 10, χάριν των μη εύκολομένων και πληρώσων περισσότερων, αναθέτει δέ την επάρκειάν της εις τους ευπορωτέρους, οι οποίοι παρεκλήθησαν να στείλουν, εντός της συνδρομής των, και 8, τι ποσόν επιπλέον εμπορεί έκαστος.

Εις την παράκλησιν αυτήν της 'Διαπλάσεως' δημοσιευθήσαν εις τό 46ον φύλλον (σελ. 370) έσπευσαν να ανταποκριθύν και οι επόμενοι:]

55. 'Ιδεώδης, 'Ελλάς (Β' δόσι), 'Αθήναι δη. 5.
56. Πειρακτήριον 'Αγ. Βλάσης 'Ηπείρου > 50.
57. 'Ελληνοπούλο, 'Αθήναι > 5.
58. Παγκόσμιο 'Όνειρο, 'Αθήναι > 2.
59. Γ. Δ. Ράλλης, 'Αθήναι > 1.
60. 'Επ. Μ. Καμπάνης, 'Αθήναι > 1.
61. Αιολικός 'Αστήρ, Μυτιλήνη > 1.
62. Προσφυγόπουλο, Μυτιλήνη > 1.
63. Νικ. Σ. Καρυστάνης, 'Αθήναι > 2.
64. Τριανταφυλλένιο Διαβολάκι, Τρίπολις > 4.
65. Καίτη Π. Οικονόμου, Βόλος > 3.
66. 'Αργ. Ίω. Βλαχούτσικος, Λίμνη > 4.
67. Παν. Γ. Μπέτσος, Λίμνη > 1.
68. Παναχαΐς, Πάτραι > 1.
69. Μάρικα Βλαχάκη, Πάτραι > 1.
70. Ανίς Δ. Σ. Μ., 'Αθήναι > 4.
71. Κόρη του 'Ιουλιού, 'Αθήναι > 2.
72. Θεόδ. 'Επ. Κυριακίδης, Πειραιεύς > 5.
73. Γεωρ. 'Επ. Κυριακίδης, Πειραιεύς > 2.
74. 'Αχτή, Τρίπολις > 2.
75. Φαίδρος, 'Αθήναι > 4.
76. Εσπέρη της Νίκης, Πάτραι > 4.
77. Μικρά Κούκλινγκις, 'Αθήναι > 2.
78. Ακυλός του Κανίρη, 'Αθήναι > 1.
79. Ν. Α. Σκαμπόπουλος, 'Αθήναι > 2.
80. Επνθή Μελαχογιούλα, 'Αθήναι > 2.
81. 'Εμ. Ν. Μάνος, Θεσπλίχη > 2.

Πρός όλους τους άνωτέρω έμφοράς τας θερμοτάτας μου ευχαριστίας. Είνε αξιοί και γενικής ευγνωμοσύνης, διότι συντελεσιν εις την διατήρησιν ενός περιοδικού τόσον χορηγού εις την 'Ελληνικήν νεότητα, έπομένως ενός έθνικου έργου, ως παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ή 'Διαπλάσις'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Η Γιώτα, όταν ο Μάνος άπεργνῇ, Πάντα ή μικρή θά τύχῃ να γελά. — Γιατί γελάς όταν περνῷ; την έρωτά. — Γιατί περνῷς όταν γελά! του άπαντά. 'Εστέλη υπό της 'Ημέρας της 'Ελευθερίας

"Η Μητέρα. — Γιατί, Μιχαλάκη, δέν μαθαίνεις τό όνόματά των 'Ωκεανών; — 'Ο Μιχαλάκης: — Γιατί με ζαλίζει ή θάλασσα, μαμμά.

'Εστέλη υπό της 'Αερόμητου 'Αμαξώνος

'Η Χουσή Πεταλούδα είδε ένα όνειρο και ενώ πήγαινε να τό πῇ τροχάτη της μαμάς της, την εύηκε πού διηγείτο εκείνη ένα δικό της και έλεγε.

'Η μαμά... πηγαίναμε σ' ένα δρόμο έχω, ή Χουσή Πεταλούδα....

'Η Χουσή Πεταλούδα: — 'Α! όχι, μαμά! έχω δέν ήμουν... έχω ήμουν σ' άλλο όνειρο.

'Εστέλη υπό του Νεύτωνος

'Ο Διδάσκαλος: — Γεωργάκη, τί καλείται κλάσμα άνάγωγον;

'Ο Γεωργάκης: — Μα... εκείνο πού δέν έχει άνατροφήν.

'Εστέλη υπό του 'Εκπορθητού της 'Επαλόφου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

'Αθήναι, 58 όδός Ευριπίδου

την 21ην Νοεμβρίου 1917

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1917

"Όσοι σκοπεύουν να διατηρήσουν και κατά τό έρχόμενον έτος τό ίδιον ψευδώνυμον πού είχαν ως τώρα, πρέπει να τό άναανεώσουν μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου τό βραδύτερον. Πέραν της προθεσμίας ταύτης, τα μη άναανεώμενα ψευδώνυμα του 1917, των οποίων σήμερον, ως γνωστόν, λήγει ή ισχύς, δέν ανήκουν εις τους κατοχους των, αλλά είνε εις τήν διάθεσιν του πρώτου ζητούντος.

'Υπενθυμίζω, ότι ψευδώνυμα πολιτικά και κομματικά δέν εγκρίνονται. Όσοι έστειλαν ήδη τοιαυτα διά τό 1918 είτε νέα, είτε άναανεώσαν, να γνωρίζουν, ότι δέν θά δημοσιευθούν εις την στήλην των 'Εγκρίσεων. Και παρακαλούνται να έλθουν άλλα.

Πρός άποφυγήν χρονοτριβής, οι επιθυμούντες να λάβουν ψευδώνυμον, καλόν είνε να μου στείλουν πολλά της άρεσκείας των — τρία τουλάχιστον, — διά γά τούς έλέγω τό καλλίτερον.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1917

Σήμερον τελειώνουν και τα Εύσημα του 1917. Κατά τον 'Οδηγόν, όσοι επιθυμούν να διαγωνισθύν διά τό Εύσημα, πρέπει να μου στείλουν, μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου τό βραδύτερον, λεπτομερή Σημείωσιν όλων των Ψυδώνων πού έπάραν κατά τό διάστημα του έτους, ήτοι από 1ης Δεκεμβρίου 1916 μέχρι σήμερον. Όποιος δέν μου στείλῃ τοιαύτην σημείωσιν, δέν θάναφερθῇ εις τήν 'Αποτελέσματα. 'Η σημείωσις πρέπει να είνε γραμμένη καθαρά εις χωριστόν φύλλον χαρτου, ναναφέσῃ λεπτομερῶς έκάστην άπονομήν Εύσημων (είδος και αριθμόν Διαγωνισμοῦ, ψευδώνυμον διαγωνιζομένου, αριθμόν Εύσημων, αριθμόν φυλλαδίου κτλ.) και να έχῃ εις τό τέλος τό όλικόν άθροισμα των Εύσημων.

Θά με διευκολύνουν πολύ εις την εξέλεξιν των Σημειώσεων και την άπονομήν των Βραβείων, όσοι θά έχουν την καλωσύνην να μου στείλουν χωριστά και Γενικήν Στατιστικήν των Εύσημων του 1917.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

Εις άλλην στήλην, δημοσιεύω σήμερον τό έσοχον γράμμα του άγαπητού μου Πειρακτήριου προς σάς. Τό έσπνόμεμα έδω κ' έκει, για να χωρήσῃ, πιστεύω όμως ότι δέν άλλομώθηκε καθόλου και ότι φαίνεται, λάμπει μάλιστα, βλή ή θερμή άγάπη πού τό διαπνέει.

Κι' ή 'Ιδεώδης 'Ελλάς μου γράφει αυτά τα όρκα: «Σού στέλλω 5 δραχμές, ως δεύτερον δόσον διά την 'Επάρκειαν, με όλη μου την καρδιά. Σού στέλλω επίσης και δη. 96, διά γά έγγράφης 12 άπόρους της έκλογής σου, διότι νομίζω ότι και αυτό συντείνει εις την επάρκειαν. Να είσαι βεβαία, ότι οι καλοί συνδρομη-

ταί σου θά σε ικανοποιήσουν και θά δείξουν, αύτην την φοράν, ότι σε άγαπούν πολύ-πολύ ως άλλην μητέρα, όπως κ' έχω, — αλλά έχω περισσότερον και εύχόμαι δι' αυτό».

'Η Μυγκέ: «Σού στέλλω μόνον 4 δραχμές, για να σε βοηθήσω κ' έχω, γιατί αυτή την εποχή δέν έχω περισσότερα. Να είσαι θυμω βεβαία, ότι αν' όσα λεπτά μαζέψω τώρα τό γένεός, τα περισσότερα θά είνε για σένα». (Τι συγκινητική θυσία!.. Σ' υπερευχαριστώ, άγαπητή μου. 'Εστέλεσα τας παραγγέλίας σου. Σού έστέλεα και τό φυλλάδιο πού έζητήσας.)

Με λύπην μου σταματώ έδω, γιατί ο χώρος δέν μου επιτρέπει να εξακολουθήσω. 'Επιρρώσσονται όμως να τό κάμω εις τό έρχόμενον, κ' έχω μάλιστα την ελπίδα, ότι εκτός αν' όσα έλαβα, κ' άλλα γράμματα θά λάβω με γενναίας εισφοράς και καλά λόγια. Και πάλι, τας ευχαριστίας μου κ' όλως.

«Χέες τό βράδυ, — μου γράφει ή Σανθή Πογκηποπούλα, — ήμουν πολύ στενοχωρημένη, μα τόσο πολύ, πού δέν ήθελα ούτε να φάγω, αλλά μόλις διάβασα την Κυριακή, πού έφυγε όλη ή στενοχωρία και μου ξαναγύρισε ή ευθυμία. 'Η θέα μου τό ανελέητη και μου είπε: — Μα τί να γράφῃς επιτέλους; αυτή ή 'Διαπλάσις πού σε μαγεύει έτσι; Χμ! ξέρω κ' έχω...»

Διάβασε τό γράμμα σου για τη γλώσσα, φίλε Κ. Α. Μ. 'Η κεντρική σου ιδέα πολύ σωστή και θά τό δημοσιεύω αν έχω τόπο. Βλέπεις όμως, ότι στα τελευταία αυτα έλαβα ούτε 'Επιστολή του κ. Φαίδωνος δέν έχώρρεσε. — 'Αλήθεια, κ' ένα μόνο κάνεις λάθος: 'Αποδίδεις στον κ. Φαίδωνα μία συντηρητικότητα, πού δέν είνε δική του, αλλά της 'Διαπλάσεως'. Λές δηλαδή: «Τώρα πού περνῷ ή Δημοτική, ο κ. Φαίδων γράφει στη δημοτική» τότε πού περνούς ή καθαρώνουσά, γράφει στην καθαρώνουσα. Καθόλου! Τώρα πού έπισημοποιήθηκε σγέδν ή Δημοτική, ως φιλολογική γλώσσα, με την εισαγωγή της εις τα σχολεία, ή 'Διαπλάσις επάρεψε στους συνεργάτας της να γράφουν κ' αυτή. Βέβαια πού ή 'Διαπλάσις' ήταν και είνε συντηρητική, (γιατί έτσι πρέπει να είνε ένα περιοδικό παιδαγωγικό, και στη γλώσσα και κ' όλα). Ο κ. Φαίδων όμως, σά συγγραφείς ανεξάρτητος, στα φιλολογικά του έργα μεταχειρίζεται ή δημοτική, από τον καιρό πού έπεισή ο ίδιος ότι αυτή ή γλώσσα είνε ή πιο κατάλληλη, αδιάφορο αν τον καιρό είνε δέν είχε περάστ, δση σήμερα. Τά έργα του μάλιστα, διηγήματα, μυθιστορήματα, θεατρικά έργα — στη δημοτική αποκλειστικώς από τό 1900 και πού μπροστά, — συνέτιναι άχι λίγο, με τη διάδοσιν πού είχαν, να κάμουν τη Δημοτική νάχῃ 'επάρσι».

Σημειώσω ακόμη ότι ή 'Αδαφούλα μου, παιδικό μυθιστόρημα του κ. Φαίδωνος στη δημοτική, δημοσιεύθηκε στη 'Διαπλάσις τό έτος 1892. Είχε τότε 'επάρσις' ή Δημοτική; Σού εύχομαι περαστικό, φίλε Κ. Α. Μ. Βέβαια, αυτές ή γνώσεις είνε πολύτιμες, και για τούς Προσκόπους, και για κάθε άνθρωπο. 'Αλλά άφού εκδίδονται ειδικά βιβλία και περιοδικά, πού τας δημοσιεύουν, είνε άλογόβουλο περιττό να τις βάζω κ' έχω, πού ο σκοπός του περιοδικού μου είνε άλλος.

Μα αυτό ακριβώς συμβαίνει. Γενναίο 'Ελληνοπούλο, στης Κυριακής μας, ή πού ώραιες κ' έξυπνες, απαντήσας, «πάντα μένουν στην επίφανεια». Δέν βουλεύουν, δέν χάνονται σε καμμία καταστροφή. 'Ενθ' ή άλλες, τό παρακινού έπεισάδι να συμβῇ, χάνονται και πάνε. Τώρα, πού συμβαίνει αύτο, είνε μυστήριο και θαύμα!

Δέν τό παραδέχομαι, Θαλασσοπούλι του Στόλου! Διά γά προκαλέσῃ την θαυμασάν άπάντησιν της 'Ανδροῆς, ή 'Εσπέρης; ή; Κυριακής μας; θά πεί ότι ήτο θρασυτατή. 'Αλλά υπάρχουν πολλά γόστια. 'Ας έλπίσω λοιπόν ότι ικανοποιεί τό γούστο σου ή έρωτήσή της 32ας. Ναί, εντός του 1918, θά γίνη και ή 33η.

'Ο Αιολικός 'Αστήρ, πού έώρταξέ του 'Αγίου

Δημητρίου, ήρωτήθη από τον πατέρα του τι δώρο θέλει. Καί του αποκρίθη, ότι θέλει 10 δραχμάς, διὰ νὰ μού τὰς στείλῃ. Δὲν χρειάζονταί σοί, ὅλ' αὐτά.

Ἡ Ἡρώς Ἑλληνοπούλα μού γράφει: «Πρὸ ἡμερῶν, μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ ταχυδρομεῖο, εἶχαμε κ' ἓνα δελτάριο ἀπὸ τὸν ξενιτεμένο μας ἀδελφοῦν, ὁ ὅποιος μας ἔγραψε: Δὲν ἀμφισβῆλλω, ὅτι θὰ διαβάξετε ἀκόμη τὴν ἀγαπητὴν σας Διάπλαιν. Προσέξτε μὴν τὴν ἀφίσσετε ποτέ, νὰ τὴν ἔχαπτε πάντα μὲ ἀρροσίωσι. Μὲ πόση συγκίνησι διαβάσαμε τὰ χρυσὰ τὸν λόγια γιὰ σένα! Μὰ καὶ μένζ με συνεχίστησιν.

Παρόραμα. Εἰς τὰ «Χρυσάνθεμα» τοῦ 50οῦ φύλλου, στίχοι ΧCIII, ἐσφαλμένω; ἐκπύθη: «Μοιάζει, ὦ φεγγάρι» διορθώσατε τὸ εἰς «Μοιάζω, ὦ φεγγάρι», κτλ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγενοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγενομένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πανελλήνιον Μεγαλειόν, ἂ. (ΤΡ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν:— ἡ Ἡρώς Ἑλληνοπούλα (0) μὲ Ἀτρόμητον Ἀμαζόνα, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Γενναῖο Ἑλληνοπούλο, Μαρκησιαν, Παῦλον Χλωμόν, Κύνκον, Κλέφτικο Βόλι, «Ε». — τὸ Σεπτέριον τῆς Νίκης (0) μὲ Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Βαρόνον Πατρῶν, Θολαμβὸν τοῦ Δικαίου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα δὲν ἔλαβα παρὰ Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδωμάδιους Διαγωνισμοὺς.

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς Σάββατον ἀρχίζουν πάλιν αἱ Σελίδες μας, φύλλον παρὰ φύλλον. Ὡστε μπορεῖτε τώρα νὰ μού στέλλετε κομμάτια, ἂν κ' ἔχω πολλὰ.

Ἡ Διάπλαιν ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Χάνι τῆς Γραβιάς (τὸ διόρθωσα) Μελαχροινὸ Διαβολάκι (στὸ δελτίον τῆς Ἑγγραφῆς, ποῦ δὲν χρειάζεται πιά γιὰ σένα, μπορεῖς νὰ ἐγγράψῃς κανένα νέον συνδρομητὴν) Μαρκησιαν «Σύγκοιο» ἐκτὸς ἂν καὶ γιὰ τὸ φύλλο γίνεται τὸ ἴδιον) Ὑπερασπιστὴν τῆς Σάβρης (τὰ ἔλαβα κ' ἐκεῖνα, ἢ σύλασε) Ἄνθος τοῦ Ἀροῦ (διὰ τὸν Μ. Ἀθ. δὲν ἔλαβα δικό σου) Εὐέλπιν Νέον (ὁ Ἀνανίας κατεγθουσιάζησιν γιὰ τὰ συγχρητηρία σου καὶ μὲ τὴν κρίσι σου ὅτι ἡ 31η Κυριακὴ εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀπ' ὅσες ἔγραψε ποτέ καὶ φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ γενικὴ γνώμη καὶ ὁ κ. Τέλλος Ἀγρας τὸν συνεχάρη ἰδιαιτέρως «γιὰ τὸ γούστο, λέει, καὶ τὴν πραγματικὴν ἐπιτυχίαν») Κωνστ. Δ. Ἐλευθ. (ἡ δημοσίευσίς τῶν ἐλκόνων τῶν βραβευμένων θὰ ἐξακολουθήσῃ) Παγκόσμιο Ὄνειρο (πῶς; δὲν ἔχει διάφορα μαθήματα κ' ὁ φοιτητὴς, ἀπὸ τὰ ὅποια κάποιον θάγαπᾷ περ-σσότερο; μὰ ἐγὼ ξέρω φοιτητὰς, ποῦ ἐνῶ εἶνε τῆς Νομικῆς, ἀκοῦνε καὶ μαθήματα Φιλολογίας) Παναχαῖδα (ἔλαβα, ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου καὶ σοῦ εὐχόμαι περαστικὴν) Ἀγκάθι (ἔλαβα) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Λευκὴν Περιοστὴν (ἂν δὲν εἶδες τὸνομά σου, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔλαβα) Ἑλληνικὸν Παιῖον (καλὸ τὸ Καταστατικὸ τοῦ Συλλογού σας) μόνον τὰ Λαρεῖα νὰ ἔλθωσι, γιὰτὶ ὁ Νόμος τάπαγορεύει καὶ μπορεῖ νὰ βρῆτε κανένα μετὰ μὲ τὴν Εἰσαγγε-

λίαν) Ἀτρόμητον Ἀμαζόνα (ἰδὲς τὴν γράφω σήμερα γιὰ τὰ Εὐσημα) Ἑλλάδα τῶν Ὁρειῶν (ὁρατὸ τὸ γράμμα σου μὲ τοὺς στίχους τοῦ Δάντη!) Μικρὸν Ἀθηναῖον (πρὸς τὸ παρὸν ἐλεύθερον) Ἰσραελοῦ τῶν Πατρῶν (ἔστειλα) Ἀγγελὸν Θεοφ., Ταυρομάχον, Ἀθηναῖον κτλ. κτλ.

Ἀνθὸς τοῦ Ἀροῦ, Νανταῖν τῆς Λήμνου, Ἀλεξ. Ἀθ. Το. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ὴν Νοεμβρίου, θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀγούστου-Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19ης Φεβρουαρίου

649. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγραφος

Μὴν θυσιάζεις κόπον γιὰ τ' ὅλον!

Σκόπα. Εὐωιδάζει... Τάποτελόν

Καθεῖς τῶν Δώδεκα... ὅχι Ἀποστόλων,

Καὶ τ' ἀλφαβητικὸν γράμμα ἀπλοῦν,

650. Λογοπαικτικὸς Τονόγραφος

Ἄν γονθὲς ἀγανακτήσῃ

Καὶ σοῦ πῇ λόγια φρικτά,

Μὲ τὸν τόνον πάρα πάνω

Δὲν θὰ γίνων... ἄρα αὐτὰ;

651. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον

Στὸν Ὀδυσσεά καποτε προσέφερα ξενίαν.

Τὸ δευτέρον μου πόλις τῶν Ἀσιατικῶν.

Ἐπίθετον τὸ τρίτον μου καὶ τώρα μ' εὐκόλιν

Κυβόλεξον θὰ γίνῃ, καὶ δὴ συλλαβικόν.

652. Δικτυωτὸν ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων, ἅπαντα ἐξ

ἑπτὰ γράμματων, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Δικτυωτόν:

Εὐγένεια, ἀκουσία, ἐκπλέω, ἔρομαι.

653. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὴς ἐξ Ἀντιθέτων.

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων

τοιαῦτα, ὥστε ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ πρώτου,

ἡ δευτέρα τοῦ δευτέρου καὶ οὕτω καθεξῆς, νάπο-

τελοῦν ἐν τῶν θείων Μυστηρίων:

Ἀτυχής, ἰχαρίεις, οὐπαρότης, ἀνώνυμος,

ἀμέλεια,

654. Γρίφος

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ἀπαντᾷ ἀπαντᾷ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ ἡ συνδρομὴ, νὰ σπεύ-
σουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας
περιστάσεις, καμμία καθυστέρησις δὲν
ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον
μας. Οἱ ἐν ΑἴΓΥΠΤῳ καὶ ΚΥΠΡῳ
Συνδρομηταί εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ
ἀντίτιμον μέσον Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς
Ἑλλάδος, ἢ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἢ Τρα-
πέζης τῆς Ἀνατολῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IZ'—249]

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΚΛΑΒΟΥΣ

Υποψηφία ἐφετεινοῦ Δημοψηφίσματος

[IZ'—250]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[IZ'—251]

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ

Υποψηφίον Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

[IZ'—252]

ΣΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ποιοι, πρόσκοποι; δὲν θὰ ψηφίσῃ τὸν βίον του;

[IZ'—253]

Νεῦτων, οὔτε εἰς; τώρα ἐξέφυγε, οὔτε θὰ

ξεφύγῃ; παρὲ τὴν ματιά μου.

[IZ'—254]

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

(Σιδηρᾶς Συμμαχίας)

Υποψηφίος Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

[IZ'—255]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο' ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ, ἐν

Ἀθῆναις. Πᾶσα ἐπιστολὴ νὰ διευθύνεται:

κ. Ἀχιλλέα Λιδάρον, Καρόρη, 17—Α

[IZ'—256]

Ψηφίσατε πάντες τὴν

ΚΟΣΜΟΜΗΤΟΡΑ ΕΛΛΑΔΑ

Τὸ δρᾶντερον ψευδώνυμον

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδιῶν,

ἐλήφθησαν ἀπὸ 16—22 Νοεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Βασιλικὴ Σ Φαντζή, Γεώργ. Σ. Κακούρος, Βασ. Σ. Κακούρος, Γενναῖο Ἑλλη-
νόπουλο, Κάρλ Ε. Ὀλσεν, Ἡλ. Ζ. Γιαννοπού-
λος, Ι. Φοῖτος.

ΑἴΓΙΟΥ: Ἀλ. Ἀθ. Κοτοπούλης.

ΔΗΜΗΤΡΕΩΝ: Σάσα Α. Γιαλούρη, Νώντας

Α. Γιαλούρης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Α. Δουμάκης.

ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Α. Θ. Εὐθυμίου.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Γ. Καμπίτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Ὀδυσ. Γ. Παπαδρόπουλος, Ἀνδρ.

Παπαδρόπουλος, Ἀνδρ. Βλαχουταῖος, Ντίνος

καὶ Νίτσα Βλ. Ἀντωνοπούλου, Σεπτέρι τῆς Νί-
κης, Δελῆς, Βάσος Οἰκονομοπούλου, Λίλκα Ἀρ.

Οἰκονομοπούλου, Αἰνὰ Χαρ. Τριαντῆ, Σοφία

Χαρ. Τριαντῆ, Μαίρη Ἀρ. Οἰκονομοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀντιμαρτὴν Γαῖα, Δευκὴ Καμ-

λία, Στ. Γλυκῆς, Θεοδ. Α. Σακελλαρόπουλος, Α.

Χρ. Μαριόλης.

ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Α. Παπάντης, Θεοδώρα Γ. Μι-

χαήλ, Χρυσούλα Π. Κουλούρη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δημ. Ρρ. Ταβερνιώτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς

τὴν ἡμερομίσθια καὶ ἐληφθῆν ὁ ἐν Τριπλίτῃ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΡ. ΤΣΙΒΕΡΙΩΤΗΣ, ὁ ὅποιος

ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΗΛΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐρυκίδων 3.—Ἀθῆναι.—Ἀριθ. Τηλεφ. 11.99